

Rua humana de tres quilòmetres per salvar el Delta

El nus i les samarretes blaves de fa deu anys van tornar a sortir per unir els dos municipis del Delta a través del Passador i per situar a la capçalera milers d'activistes de la PDE, seguits del front institucional i els representants dels partits i de l'ANC

El nus de fa deu anys va tornar a sortir al carrer. / A.F.

La pancarta 'L'Ebre sense cabals és la mort del Delta' encapçalava la protesta. / ACN

La manifestació al seu pas pel Passador va ser una de les imatges del dia. / A.F.

Els castellers també van ser-hi presents. / NÚRIA HERNÁNDEZ

Les samarretes blaves amb el nus van tornar a omplir el Delta. / L.B

Josep M. Arasa

La jota dels lladres i els corbs del cabal

«Crideu ben fort i clar perquè els lladres ens senten», va dir el cantador de jotes en acabar els parlaments, quan la gent començava a ballar jotes al so d'uns músics i rondalla que quedaven amagats darrere de l'escenari, al ral·fal de l'ajuntament. Vaig pensar: en qui deu pensar? A qui deu referir-se? I sí, se'm van representar unes cares. Amb tot, em quedaven tres quilòmetres de caminada fins arribar al pàrquing de cotxes, més enllà de Sant Jaume d'Enveja. Temps per pensar, que bona falta fa.

Semblances? Unes quantes, però tòpiques. O no tant. Especulem si no amb el perquè dels que hi havien de ser i no hi eren. Des d'excliders i exportaveus a excàrrecs, o càrrecs?. Probablement, els extrems per allò de la fractura i els insults imperdonables. Diferències? Moltes més de les aparents i més encara de les que caben en les piulades al Twitter. Ara sí, hi eren tots els partits, excepte dos. «Travestisme», em va dir un amic; sensatesa, diria jo, perquè de política sempre n'hi ha hagut i ningú se n'escapa. I tant abans com ara és bo que siga així. Però una diferència -i deficit- que sí que vull subratllar: on eren els nostres tècnics?

Punt i a banda, ja dalt del Passador. Felicitats molt sinceres per a Manolo Tomàs per la seua vida dedicada a tots nosaltres. Gràcies, Manolo, de tot cor. Només els líders naturals i les persones impulsivament intel·ligents són capaces d'iniciar un parlament en castellà dirigint-se a Soraya (sempre em recorda el Planeta de los símios, també en castellà) com ho va fer, i al que no pot anar d'eurodiputat o comissari. Tomàs va demostrar que una cosa és fer-se fotos i l'altra pegar-li al mig del cap i amb raó. I també vull felicitar a Susanna i a Panisello pel que van dir i com ho van expressar, i perquè sense sous (ni sobres en B) dediquen més de mig any de la seua vida a l'activisme. Com també a Gamundi, perquè faran falta molts més activistes de «peto» per organitzar millor el que vindrà. Però, i el cabal ecològic? No és aquest el motiu? Serà possible un acord? Hi ha una xifra intermitja de consens? Segur que no, penso tot arribant al cotxe, recordant aquells dos dies a Brussel·les en què es va intentar negociar qui en tenia la xifra més sostenible i equilibrada. Recordo que era tan espès el contingut de la discussió tècnica que, igual que ara, em vaig fixar en l'entorn. Diumenge era la jota (novetat, com els castellers) i a Europa, uns corbs negres que volaven per l'entorn. Emocionat per la jornada, vaig prometre'm escriure això: el que cal és una revolució social contra la corrupció. Tot arribarà, com la independència.